

TUNNELMIA LIESJÄRVEN PATIKOINTIREISSULTA 27.5.2012

Sisäinen kello herätti 5.30, Helluntaipäivän aamu valkeni aurinkoisena ja kesäisen lämpimänä. Mietin tuleekohan liian kuuma päivä patikoida. Keittelin aamukahvia niin, että siitä riitti kupillinen termariin päiväkahviksi. Sitten eväät reppuun ja riittävästi juotavaa ja läksin ajoissa kävelemään linja-autoasemalle. Kadut olivat hiljaisia, liekö edellisen illan ja yön euroviisujen katselulla osuutta asiassa. Lähestyessäni linja-autoasemaa alkoi näkyä reppuselkäisiä aamuvirkkuja. Iloisesti tervehdimme toisiamme ja bussi täyttyi patikoijista. Meitä olikin paljon, 42 patikoijaa oli päättänyt nauttia kesäpäivästä luonnon rauhassa samoillen. Pienen harhailun jälkeen bussikuski löysi perille.

Pysäkki oli synkän kuusimetsikön reunassa. Hyttysiä, enpä ollut varautunut, aurinkorasvaa olin kyllä aamulla laittanut. Lähdettiin kävelemään hyväkulkuisia polkua pitkin. Kohta tultiin silmiä hivelevän järvimaiseman äärelle ja hyttysistäkään ei ollut enää haittaa auringon paisteessa. Pysähdyimme sillalle ihaillemaan maisemaa ja Auli kysyi kuka kirjoittaisi matkakertomuksen tästä päivästä. Jotenkin onnistuin saamaan sen tehtäväkseni! Jatkoimme matkaa metsämaisemissa Kynärharjua seuraillen.

Bussissa Auli oli lukenut meille turvallisuussuunnitelman, joka on pakollinen järjestetyillä reissuilla. Lisäksi hän kertoi reitin olevan noin 18 km, mutta kävelemme polkuja pitkin ja maasto ei ole vaativaa. Totuus alkoi kuitenkin valjeta matkan edetessä. Talven myrskyt oli riehuneet myös näissä metsissä ja polulla vastaamme tuli luonnon voimien aiheuttamat tuhot. Polun päälle oli kaatunut paljon puita ja päästäksemme eteenpäin saimme valita kolmesta vaihtoehdosta; yli, ali tai kiertäen. Alkuun puiden yli kiipeäminen tuntui helpolta, mutta aikamme sitä tehtyä alkoi tuntua, että aitajuoksu on vaativa laji, johon lihakset ei ole tottuneet. Pieniä haavereita sattui ja takaa kuului oma sanoitus tutusta kappaleesta ”veripisaroita hiljalleen...”. Mukana oli ensiaputaitoinen henkilö, mutta hänkin sai enimmäkseen keskittyä patikointiin. Pidettiin juoma ja ”vessa” – tauko; miehet oikealle ja naiset vasemmalle.

Alkoi tulla jo vähän nälkä, mutta vielä ei ollut aikaa kaivaa eväitä repusta. Iloinen puheensorina alkoi kuitenkin vähän hiljetä fyysisten ponnistusten ja veren sokeritason laskiessa. Mutta reippaasti eteenpäin ja energiajuoma antoi lisäpuhtia. ”Järvi näkyy” huudahdin, siitä tiesimme, että alamme lähestyä taukopaikkaa, jonka tiesimme olevan niemen kärjessä. Pysähdyimme vielä katselemaan korkean kallion töyräälle järvimaisemaa ja joku kaipasi jo virkistävää veteen pulahtamista. Lyhyen matkan jälkeen saavuimme Korteniemen perinnetilalle.

Ihanaa, nyt pääsee istumaan ja syömään eväitä. Pihapiiri oli todella kaunis ja istuimme pihassa oleville penkeille ihailemaan sitä. Perinnetila on entisoity 1910 luvun asuunsa ja navettarakennuksen aitauksessa oli lampaista, lehmiä ja kanoja. Istuessani syömään eväitä tuli voimakas rauhallisuuden tunne. Ihan kuin aika olisi pysähtynyt ja kellään ei ollut kiire mihinkään, kenenkään kännykkä ei soinut ja olimme kaukana kiireisestä hektisestä elämästä. Ajattelin, että voi kun voisi omistaa tällaisen paikan ja tulla tänne rentoutumaan useasti. Paikassa oli jotakin taikaa, joka on tämän päivän elämänmenon vastakohta. Joku sanoikin, että tämä on kuin paratiisi.

Syötyämme leipiä ja muita repun eväitä, joku läksi etsimään makkaran paistopaikkaa. Se löytyi rannasta ja mentyämme sinne siellä paloikin jo nuotiotuli räiskyen. Rannassa oli mukavan viileää. Nyt olisi ollut hiekkarantakin, mutta kukaan ei sentään rohjennut mennä uimaan. Makkarat paistuivat nuotiossa ja joku kyseli onko kellään sinappia. Sanoin, että minulla on tuubin jämmät ja voin laittaa sen kiertämään, kunhan olen ensin itse ottanut. Vitsiksi se oli tarkoitettu, mutta olisikohan kansantautimme eli itsekkyyks pulpahtanut pintaan myös itsessäni. Palasimme perinnetilan pihapiiriin ja osa porukasta makoili nurmikolla nauttien auringosta ja toiset hakeutui ison puun juurelle varjoon. Kukko ja pari kanaa tepasteli tervehtimään meitä varmaan toivoen, että meiltä olisi tippunut leivän muruja maahan.

Rentouttavan lepotauon jälkeen läksimme pikkuhiljaa jatkamaan matkaa. Kävelimme järven rantaan seurailevaa polkua. Suopursut jo availivat kukkia. Hiljaa mielessäni hyräilin laulua 'suopursu kukkii...', jota isälläni oli tapana laulaa joskus yhden saunakaljan jälkeen. Perinnetilan ilmapiiri oli nostanut mieleen lapsuuden kauniit kesäpäivät kotini maalaismaisemissa. Paluumatkaa taitoimme osittain eri reittiä, mutta täälläkin myrsky oli kaatanut puita reitillemme ja jouduimme ponnistelemaan esteiden yli. Kannustava kommentti kuului takaani "onneksi ei olla kömpelöitä ja hitaita". Kummasti se kohotti itsetuntoa ja matka jatkui. Pidettiin vielä yksi tauko ja syötiin loput eväät repuistamme, jotta voimme palata kotiin reppu tyhjänä, mutta sydän täynnä levollisuutta, rauhaa ja hyvää mieltä.

Bussissa Auli ja Matti vielä kiitteli järjestelijöitä vaikka suuri kiitos kuului myös heille. Seuraavasta viikon kestävästä Kilpisjärvelle suuntautuvasta ruskaretkestä saimme myös tietoa. Mietin, uskaltaisikohan lähteä...

Anja